

Bilag 3.

Grosserer-Societetets Komité.

København, den 21. April 1931.

Til Landstingsudvalget angaaende Forslag til Lov om Prisaftaler.

Idet jeg takker Landstingsudvalget, fordi det har givet os Foretræde i Anledning af det af Folketinget vedtagne og Landstinget nu forelagte Forslag til Lov om Prisaftaler, maa det være mig tilladt paa Grosserer-Societetets Komité's Vegne at udtale følgende:

Gang paa Gang har Handelsstanden og de øvrige Erhvervsorganisationer fremsat deres Protester mod de saakaldte „Trust“- og „Prisaftale“-Love ud fra den Betragtning, at en Lovgivning paa dette Omraade ikke er nogen Samfundsnødvendighed i vort Land, men derimod egnet til at skade Erhvervslivet i dets naturlige Udvikling. Dette Standpunkt har Organisationerne ikke fraveget, og det maa saaledes staa Lovgivningsmagten klart, at en Vedtagelse af det *foreliggende Lovforslag* sker mod Erhvervenes (o: Handelens, Haandværkets og Industriens) Ønsker, uanset at det er det taaleligste af de Forslag, som hidtil har set Lyset herhjemme.

Vi har imidlertid Forstaaelsen af, at der i Landstinget, ligesom i Folketinget, er en overvejende Stemning for at søge Lovforslaget gennemført endnu i denne Samling og i det væsentlige i den foreliggende Skikkelse.

Under disse Omstændigheder har vi anset det som vor Pligt at paapege nogle ganske, særlige Betæneligheder, vi nærer overfor Forslaget, og skal i saa Henseende fremhæve følgende Punkter:

Det bør afværges, at det paagældende Udvalg etableres som et Institut for Priskontrol og Prisregulering. Dets Opgave maa begrænses til, hvor der foreligger skriftlige og motiverede Klager over retsstridige Prisaftaler (jfr. Forslagets § 1), da at skønne, hvorvidt saadanne Klager bør nyde Fremme til Prøvelse af Domstolene eller ikke. Udvalget bør ikke paa eget Initiativ kunne foranstalte Undersøgelser eller Paatale — det bør ej heller optræde som prisregulerende ved Forhandling med Parterne (jfr. § 4 in fine). Formener Udvalget, at Klagen bør nyde Fremme, da vilde det maaske være naturligt, at Sagens videre Forfølgning sker ved Klagerens Foranstaltning, saaledes at Udvalget eventuelt kan indstille vedkommende til fri Proces.

Men hvad enten det nu bliver Klageren selv eller Udvalget, der skal fremme Sagen, henstilles det, at Sø- og Handelsretten kommer til at fungere som eneste Forum med Højesteret som Appelinstant. Man vil derved opnaa en ensartet Afgørelse og en Bedømmelse af en Ret, som har Sagkundskab, og som fra *alle* Sider er anerkendt for at sidde inde med en saadan.

Ifølge Lovforslagets § 4 er det Udvalget, der „*indanker*“ Sagen for Domstolene. Vi tvivler om, at dette harmonerer med vor gældende Retspleje. Kan Udvalget overhovedet optræde som Anklager? Maa det ikke henvende sig til Paatalemyndighederne, der saa eventuelt foretager det videre fornødne?